

HỒI 50

THÙ SÂU YÊU NHIỀU

D

ông Phương Huệ nói chẳng ra lời, đưa tay lên che mặt rồi bỏ chạy.

Hoàng Thượng Chí đứng nhìn theo bóng nàng từ từ nhỏ dần rồi mất hút trong ngôi Quĩ Bảo.

Chàng thở dài, miên man suy nghĩ Huyết Sợ thật và Huyết Sợ giả.

Chẳng hiểu do đâu mà Huyết Sợ thật và Huyết Sợ giả từ hình dáng đến thân pháp võ công lại giống hệt với nhau như vậy. Chẳng lẽ Huyết Sợ thật vì một lý do nào đó, tị hiềm không ra mặt trên giang hồ, để cho Huyết Sợ giả thay thế mình hoành hành trong thiên hạ sao? Nếu không thì tại sao võ công họ lại giống nhau, và Huyết Sợ thật không tỏ một thái độ nào đối với Huyết Sợ giả?

Ồ! Nhất định hai bên có một liên hệ rồi...

Nghĩ đến đây, Hoàng Thượng Chí thấy tâm trạng phân vân.

Dĩ nhiên chàng hy vọng sự thật không phải như vậy. Vì nếu sự thật đúng như ý nghĩ chàng thì mối tình giữa chàng và Đông Phương Huệ sẽ ra làm sao?

Đông Phương Huệ sẽ hy sinh giữa tình và thù! Còn chàng?

Không biết hoàn cảnh mình sẽ ra sao nếu sự thực phũ phàng như thế, Hoàng Thượng Chí nhắm mắt thở dài.

Không gian như chìm lặn! Bầu không khí quá nặng nề!

Thời gian đối với những kẻ chờ đợi như kéo dài ra. Hoàng Thượng Chí bồi hồi, lo lắng! Tình thù như hai con sóng bạc nhấp nhô lôi kéo một chiếc thuyền tâm tư đang lênh đênh trên bể cả.

Mặt trời mọc rồi phải lặn! Đêm tối dẫu có dài đến mức nào rồi cũng phải sáng, thế mà tâm hồn Hoàng Thượng Chí như cứ chìm mãi trong thâm u.

Trải qua một đêm gió lạnh tuyết rơi, giờ đây Hoàng Thượng Chí nhìn vào cửa Quĩ Bảo vẫn còn cảm thấy rợn người.

Hôm nay là ngày cuối cùng đối với lời hứa hẹn của Đông Phương Huệ. Nếu nàng không ra mặt tức Quĩ Bảo Chủ Nhân hẳn là người huyết hải thâm thù của chàng rồi. Còn Đông Phương Huệ thì sẽ...

Chàng rùng mình, không dám nghĩ thêm nữa.

Thật ra mối thù của tiền nhân đã bóp nát mối tình yêu của kẻ hậu thế.

Chàng trở mắt nhìn chòng chọc vào Quĩ Bảo hy vọng Đông Phương Huệ bất thần xuất hiện...

Nhưng thời gian trôi trong lặng lẽ, và gieo trong lòng chàng một thất vọng náo nề.

Cửa Quĩ Bảo như một bóng ma khổng lồ đã nuốt mất người yêu của nàng mà không thấy nhả ra để trả lại cho chàng.

Mặt trời dần dần ngã mình về hướng tây, sóng gió hắt hiu, thổi tung tà áo bập bùng in trên mặt nước.

Chàng như một pho tượng thần, đứng thẳng người trên tảng đá bất động.

Thời gian trôi dần theo thất vọng...

Bỗng nhiên, chàng thở một hơi dài, buột miệng than:

- Hết rồi! Huệ muội ơi! Trên cõi thế gian này chúng ta không còn mong gặp mặt nhau nữa. Từ đây và sẽ... mãi mãi...

Hai giọt lệ cần cỗi đeo trên hai gò má trắng nhợt của chàng như đã cạn nguồn không còn đủ sức rơi xuống nữa.

Đông Phương Huệ đã nói với chàng nếu nàng tìm được sự thật chứng minh thân phụ nàng là hung thủ trong vụ tàn sát Hoàng Gia Trang thì nàng sẽ lấy cái chết để thanh toán tình yêu!

Ôi. Nàng đem cái chết để chôn chặt mối tình yêu trong lòng thù hận của tiền nhân! Đau đớn thay!

Nhưng hoàn cảnh ấy còn biết phải làm sao hơn khi con người chỉ là một sinh vật yếu hèn, bé mọn, mà tình yêu, thù hận bao trùm đe dọa đời sống con người như một sức vạn năng!

Tình yêu trong thù hận? Có phải Đông Phương Huệ đã bị bóp chẹt tấm thân kiều diễm kia trong chiếc bánh xe độc ác ấy không?

Nhưng giờ ước hẹn đã qua mà nàng không xuất hiện thì còn nghi ngờ gì nữa. Dĩ nhiên nàng đã tự vận, thực hiện theo lời hứa của nàng rồi!

- Huệ muội! Đại thù báo xong, Hoàng Thượng Chí này sẽ chung sống với Huệ muội nơi chín suối!

Chàng lẩm bẩm đọc lại lời nói này đến ba lần xem như một lời thề thốt.

Trước đây do ý thức của mẹ chàng gây ra, làm cho chàng cừ hận đàn bà.

Nhưng Đông Phương Huệ, một cô gái nhu mì sắc đẹp tựa Hằng Nga, lại đối với chàng ân sâu như biển, nghĩa trọng bằng non, quan niệm oán ghét đàn bà của chàng đã bị Đông Phương Huệ, làm phai lạt, giờ đây đứng trước Đông Phương Huệ, chàng chỉ là một con cừ non, một kẻ nặng tình mà bản năng không còn có thể tự hào như trước nữa.

Đông Phương Huệ đã vì tình mà tự vận!

Ý nghĩ ấy in vào óc chàng, Chàng nghiêng răng cau mày hét lớn:

- Thù hận! Thù hận! Mi đã sát hại cả gia đình ta lại còn giết thêm người yêu của ta nữa. Ôi! Thù hận! Thù hận! Do mi tạo ra cả.

Máu hận sục sôi! Đôi mắt Hoàng Thượng Chí đỏ ngầu như một kẻ nổi cơn điên.

Hình ảnh Hoàng Gia Trang, đêm mưa to gió lớn, cảnh tượng sương trắng đầu nhà... Đông Phương Huệ vì yêu chàng mà tự vận...

Ôi! Thù hận! Chỉ vì thù hận!

Chàng phóng mình nhảy xuống tầng đá, rồi từ từ bước vào cửa Quỉ Bảo. Đôi mắt chàng bắn ra những tia sáng giết người! Toàn thân chàng như đang bị một lò lửa hận nung đỏ.

Chàng bước từng bước một như đang đi trong một chảo dầu sôi!

Bốn bề sóng nước rập rình con đường đá vào Quỉ Bảo như thu ngăn lại.

Bỗng một loạt sóng bủa mạnh vào bờ chồm lên, phủ vào người chàng.

Áo quần ướt đầm! Hơi lạnh thấm vào!

Hơi lạnh làm dịu lòng căm phẫn của chàng. Đôi mắt đỏ ngầu bỗng long lanh vài tia sáng. Chàng nhìn vào cửa Quỉ Bảo lòng lâng lâng nhớ đến việc đã qua!

Lần trước chàng vâng lệnh sư phụ Ma Trung Chi Ma đến Quỉ Bảo trả thù, chàng đã thảm bại dưới tay Chủ Nhân Quỉ Bảo. Nếu không có Đông Phương Huệ giải cứu thì có lẽ chàng đã bị giam hãm trong Quỉ Bảo suốt đời rồi.

Ý nghĩ ấy cho chàng ngao ngán, nghĩ thầm:

- Hiện nay ta vẫn chưa phải là đối thủ của Chủ Nhân Quỉ Bảo.

Hàm răng nghiêng chặt, chàng đưa tay vào bụng sờ chiếc Phật Thủ Bảo Cập rồi tự nhủ:

- Hay là ta phải để ra một thời gian luyện tập những võ công ghi trên Phật Thủ Bảo Cập trước đã, rồi sẽ trở lại đây cùng Quỉ Bảo Chủ Nhân thanh toán mối thù. Liệu báo thù

lần này rất hệ trọng, nếu ta nóng nảy để thất bại lần nữa chẳng những ta bị thiệt thân mà còn làm cho sư phụ và sư thúc ta ở dưới suối vàng không an lòng.

Ý nghĩ ấy đã làm cho chàng chùn bước!

Chàng đưa mắt nhìn lên Huyết Sọ gắn trên cửa Quĩ Bảo.

Huyết Sọ vẫn với màu máu tươi chứa bao nhiêu thù hận đối với võ lâm trong giang hồ.

Nhìn qua một lúc lâu, chàng quay mình trở lại, lưng thưng trên con đường đá, đầu gục xuống, mắt lơ mờ.

- Quĩ Bảo Chủ Nhân là thủ phạm trong vụ tàn sát Hoàng Gia Trang không còn nghi ngờ gì nữa. Đông Phương Huệ hẹn với chàng mà không gặp mặt, điều đó đã chứng minh ý nghĩ chàng là đúng.

Nhưng tại sao Thất Hồn Nhân lại khuyên chàng đến Quĩ Bảo khai rõ tung tích của chàng với ông ta? Như thế Thất Hồn Nhân có dụng ý gì? Chẳng lẽ bà ta muốn làm hại Thượng Chí?

Không không! Một ngàn lần không! Thất Hồn Nhân đã phải hy sinh chặt tay để cứu chàng thì có lý gì lại xúi chàng làm điều tai hại? Lòng lo lắng của Thất Hồn Nhân đối với chàng mong mênh như bể cả kia mà!

Càng nghĩ đầu óc Hoàng Thượng Chí càng như điên loạn lên.

Chàng quyết định không cần suy nghĩ thiệt hơn nữa, mà chỉ lo đến cuộc báo thù.

Đưa mắt nhìn cửa Quĩ Bảo một lần chót nữa, Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Ngày ta trở lại đây phải là ngày Quĩ Bảo trở thành đồng gạch vụn! Huệ muội! Ta cầu nguyện cho vong hồn Huệ muội được an lạc trong cõi u minh.

Dứt lời, Hoàng Thượng Chí phóng mình ra khỏi con đường đá, trước cửa Quĩ Bảo rồi dùng khinh công chạy vun vút, biến mình trong ánh nắng chiều mờ.

Ôi! Một chàng trai tuấn tú, võ công siêu việt, mang trong thâm tâm một trạng thái khác thường là ghét đàn bà thế mà giờ phút này con người hách dịch ấy lại phải lụy tình, đau khổ bởi tình yêu thì thật là chuyện đáng buồn cười.

Chàng nghĩ đến Vân Âm Cốc, nơi mà chàng vừa thoát khỏi tay tử thần, nếu chàng đến đó ẩn mình để luyện các môn pháp trong Phật Thủ Bảo Cập thì tiện biết bao. Ở đó chắc chắn sẽ không xảy ra điều gì có thể quấy rầy chàng được.

Quyết định như thế, Hoàng Thượng Chí cất bước theo con đường nhỏ hướng về phía rừng sâu.

Nhưng khi chưa được bao lâu, bỗng nghe bên đường có tiếng rên rỉ, thoảng qua hơi gió.

Chàng chậm bước, nghĩ thầm:

- Chắc là kẻ nào bị thương nặng không chịu nổi trước giờ hấp hối.

Tiếng rên mỗi lúc một gần. Hoàng Thượng Chí để ý quan sát thì được rõ đó là giọng đàn bà, từ trong rừng rậm trước mặt chàng vang lên.

Đàn bà? Nhưng là ai?

Tuy mang danh là kẻ ghét đàn bà, nhưng tánh tò mò không cho phép chàng làm ngơ trước câu chuyện lạ lùng này.

Chàng lần bước men theo bờ rừng, lần vào trong.

Cây rừng rậm rạp, tiếng rên như từng mũi kim nhọn chích vào từ tâm của con người.

Đi thêm được mấy bước, Hoàng Thượng Chí bỗng giật mình đánh thoát một cái, và dừng bước. Đôi mắt chàng đăm đăm nhìn về phía dưới một gốc cây đại thụ.

Nơi đó một bà già áo đỏ, tóc trắng phau, đang nằm gục dưới đất.

Bà già này chính là Hồng Nương Tử Đông Phương Linh.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí trợn ngược lên, mở to hơn lúc nào hết. Chàng có cảm tưởng như đang ở trong cơn mộng, miệng lẩm bẩm:

- Công lực của Hồng Nương Tử Đông Phương Linh không thua gì Âm Sát Mạc Tú Anh. Trong giang hồ đã có mấy người hơn bà được. Thế mà bà ta bị đả thương đến trí mạng! Thật lạ lùng! Kẻ nào đả thương bà ta phải là một nhân vật quái kiệt giang hồ rồi!

Đột nhiên chàng nhớ lại ngày mà chàng giao đấu với Huyết Sọ giả, thì Hồng Nương Tử ra tay giúp Huyết Sọ giả.

Nếu muốn rõ tông tích của Huyết Sọ giả không gì bằng nhân cơ hội này ta tra vấn bà ta một phen.

Nghĩ như thế, Hoàng Thượng Chí lần bước đến gần Hồng Nương Tử.

Đôi mắt bà ta nhắm nghiền, da mặt trắng chợt, miệng há hốc, hơi thở yếu đuối, tiếng rên dứt đoạn từng cơn, trong rõ bà ta đã kiệt sức vì thương thế.

Hoàng Thượng Chí cất tiếng gọi lớn:

- Hồng Nương Tử hãy tỉnh dậy.

Tiếng nói như xoáy vào tai. Hồng Nương Tử chỉ hé mở đôi mắt ra lơ lơ để nhìn qua Thượng Chí, các bắp thịt mặt rung chuyển, tổ nét đau đớn dị thường.

Bà ta cố gắng lắm chỉ đủ sức nhìn qua Thượng Chí trong giây lát rồi nhắm nghiền đôi mắt lại.

Thấy thương thế của bà rất trầm trọng, Hoàng Thượng Chí cau mày do dự một chút rồi lẩm bẩm như nói một mình:

- A thế thì ta phải giúp cho bà lão này một ít chân khí để bà ta tỉnh lại mới có thể hỏi han được.

Chàng liền ngồi xuống bên mình bà lão, đưa tay ấn vào Mạng Môn huyệt rồi vận thêm chân khí tiếp sức.

Nơi đại huyệt của bà lão liền có một luồng chân khí chạy qua, điều hành các kinh mạch vận chuyển khắp thân thể.

Chẳng bao lâu, sắc mặt Hồng Nương Tử Đông Phương Linh từ màu trắng nhợt biến sang màu hồng. Bà lão từ từ tỉnh lại.

Hoàng Thượng Chí lập tức thu hồi chân lực và bước lùi ra ba bước đứng nhìn.

Hồng Nương Tử hả miệng phun ra một cục máu bầm, rồi mở mắt nhìn Thượng Chí đầy vẻ ngạc nhiên.

Bỗng bà ta rú lên một tiếng quái dị, cất tiếng hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Người cứu ta?

Hoàng Thượng Chí giọng lạnh lùng đáp:

- Không! Nói rằng tôi cứu trưởng bối thì không đúng.

Hồng Nương Tử vẻ mặt đầy tự phụ, hừ một tiếng, và nói:

- Ta, Hồng Nương Tử, bình sinh không muốn nhận lấy một ân huệ?

- Thế mà chính người lại cứu ta?

- Phải! Nhưng không phải để làm ơn mà để thực hiện một mục đích.

- Mục đích gì?

Hoàng Thượng Chí thấy không cần dè dặt, hỏi ngay:

- Trưởng bối và Huyết Sọ có liên hệ gì nhau?

Đôi mắt Đông Phương Linh mở to hơn nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Thượng Chí:

- Sao? Người nói cái gì?

- Tại hạ hỏi trưởng bối và Huyết Sọ có liên hệ nhau thế nào?

Hồng Nương Tử nghiêng răng ken két, đáp qua hơi thở:

- Ô! Ta muốn giết nó!

- Muốn giết?

- Ủ!

- Giết ai?

- Huyết Sọ.

- Huyết Sọ nào?

Hồng Nương Tử đưa tay hất mạnh bối tóc bạc vắt qua sau lưng, rồi chống tay gượng ngồi dậy, nhổ xuống đất một ngụm máu bầm nữa, rồi cất tiếng khàn khàn:

- Thằng nhỏ! Mà diên à! Trên đời này có mấy Huyết Sọ mà mà hỏi thế?

Hoàng Thượng Chí mỉm miệng cười tự đắc:

- Có hai Huyết Sọ.

- Hai Huyết Sọ?

- Phải! Một người là Quỉ Bảo Chủ Nhân, một người là Huyết Sọ giả.

Đôi mắt sâu hoắm, bà lão trợn tròn lên trắng tạt như hai quả trứng nhìn thẳng vào mặt Thượng Chí:

- Sao? Nó... nó là Huyết Sọ giả?

Hoàng Thượng Chí cũng nhìn sững sốt vào bà lão hỏi lại:

- Ủ! Trưởng bối không biết Huyết Sọ giả sao?

Hồng Nương Tử cau mày, cúi mặt xuống đất đôi mắt dăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì, rồi bà ra lẩm bẩm:

- A! Nó là giả! Nhưng sao võ công, cử chỉ và hình dáng đều giống hệt như thế...

Hoàng Thượng Chí nhìn vào thái độ của bà lão thâm đoán:

- Phải rồi! Bà ta không biết Huyết Sọ giả nên ra tay giúp hắn. Chính bà ta đang ân hận đấy. Nhưng nếu thế thì bà ta và Huyết Sọ thật hẳn phải có gì liên hệ chứ? Hơn nữa, bà là Đông Phương Linh còn con gái của Chủ Nhân Quỉ Bảo lại là Đông Phương Huệ. Hai bên cùng là Đông Phương cả...

Chàng vừa nghĩ đến đấy thì Hồng Nương Tử Đông Phương Linh bỗng ré lên một tràng cười quái gở, và nói:

- Thế hèn chi hấn dùng độc thủ với mụ già này.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, hỏi:

- Sao? Trưởng bối bị thương vì Huyết Sợ giả à?

- Đúng vậy! Ta thật u tối không phân định được chân giả. Nếu không phải giả thì...

Hoàng Thượng Chí nén lòng hỏi vội:

- Không phải giả thì sao?

Nét mặt nhăn nheo của Hồng Nương Tử bỗng cau lại, đôi mắt bà như có điều gì kinh hãi. Bà ta quay mặt nhìn về phía rừng sâu.

Hoàng Thượng Chí cũng nhìn theo hướng ấy nhưng không thấy gì cả. Rừng cây lặng ngỉ như tờ.

Chàng buột miệng:

- Cái gì thế?

Bà lão hạ giọng nói khàn khàn:

- Nếu không có lão ma đầu đó xuất hiện, làm cho Huyết Sợ giả bỏ chạy thì mạng già này ắt phải tan xương rồi.

Hoàng Thượng Chí giật mình, không hiểu lão ma đầu nào mà có thể làm cho Huyết Sợ phải sợ hãi bỏ chạy. Mà tại sao Hồng Nương Tử lại sợ sệt như thế? Chàng nóng lòng hỏi vội:

- Lão ma? Người đó là ai?

Hồng Nương Tử đưa mắt nhìn quanh một vòng với vẻ mặt hơ hãi. Sau khi không thấy có gì lạ bà lão mới yên lòng, nói:

- Lão ma ấy đã mất tuy cách đây hơn sáu mươi năm. Không ngờ lão lại còn sống và hôm nay xuất hiện trên giang hồ.

Hoàng Thượng Chí hỏi phăng:

- Người đó là ai?

- Côn Thế Ma Vương!

- Côn Thế Ma Vương?

- Phải! Người đã từng nghe ai nói đến cái tên ấy chưa?

Hoàng Thượng Chí ngấm nghĩ rồi lắc đầu hỏi:

- Người ấy đã cứu trưởng bối thoát chết về tay Huyết Sọ?

Bà lão thở dài lắc đầu:

- Không! Lão ta không xuống tay kết liễu mạng sống của ta là may lắm rồi, đừng nói đến chuyện giải cứu.

Như chưa hiểu ý của bà lão Hoàng Thượng Chí trở mặt hỏi:

- Trưởng bối vừa nói rằng người ấy vừa xuất hiện thì Huyết Sọ giả đã sợ hãi bỏ chạy mà! Như thế không phải người ấy đã vì trưởng bối mà xuất hiện sao?

Đông Phương Linh lắc đầu lia lịa:

- Không không! Lão xuất hiện nên Huyết Sọ bỏ chạy, nhưng ta lại nhờ bị thương mới bảo toàn được tánh mạng.

- Tại sao vậy?

- Côn Thế Ma Vương xưa nay vẫn xử thế theo nguyên tắc của lão. Đối với hàng hậu bối, Nhỏ tuổi hơn lão, thì lão chỉ xuất thủ đánh một chiêu mà thôi bất kể sống chết lão không bao giờ đánh thêm chiêu thứ hai.

Hoàng Thượng Chí ngỡ ngác, xen vào hỏi:

- À! Lạ nhỉ! Nếu đánh một chiêu mà đối thủ chịu nổi thì sau?

Hồng Nương Tử trợn mắt nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Từ xưa đến nay lớp hậu bối chưa ai từng chịu nổi qua một chiêu của lão. Nếu kẻ nào giỏi lắm không chết thì cũng phải bị nội thương, tàn phế suốt đời.

Hoàng Thượng Chí cau mày, hai hàm răng cắn chặt, nửa tin nửa ngờ.

Bà lão không cần để ý đến vẻ mặt của chàng, nói tiếp:

- Còn đối với những người đã bị thương thì tuyệt đối lão không động tới...

Tuy không biết Côn Thế Ma Vương là ai, nhưng qua lời Hồng Nương Tử kể lại, Hoàng Thượng Chí cũng thâm phục, lắm bầm:

-Ồ! Thế thì người ấy có thể ngang hàng với Quỷ Bảo.

- Không sai!

Nét mặt tuấn tú của Hoàng Thượng Chí bỗng cau lại, đượm vẻ hờn căm, nhìn ngay vào mặt bà lão hỏi lớn:

- Hồng Nương Tử! Chủ Nhân Quỷ Bảo là gì đối với bà?

Hồng Nương Tử thân mình gầy đét, lắc lư mấy cái cổ gắng gượng đứng lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hoàng Thượng Chí đáp:

- Người chết vấn ta điều đó để làm gì?

Hoàng Thượng Chí quắc mắt đáp:

- Không cần hỏi lý do. Bà cứ đáp câu hỏi của tôi là đủ.

- Lãnh Diện Nhân! Hình như người muốn tìm hiểu tung tích của Chủ Nhân Quĩ Bảo?

- Có lẽ!

- Nhưng người căn cứ vào đâu mà buộc ta có liên hệ với Chủ Nhân Quĩ Bảo?

- Ô! Bà đã lầm tưởng Chủ Nhân Quĩ Bảo nên giúp tay với Huyết Sợ giả! Hơn thế nữa bà đồng họ với dòng máu của Chủ Nhân Quĩ Bảo còn chối cãi vào đâu được.

Mặt bà lão thêm vào mấy đường nhăn sâu hoắm, đôi mắt lóe hào quang, bà nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Nhưng ta không thể nói vụ này ra được.

- Tại sao?

- Vì ta bình sinh không bao giờ chịu để ai uy hiếp.

Hoàng Thượng Chí cười ha hả, hướng sát vào mặt bà lão, nói:

- Uy hiếp? Hà... Hà...! Hồng Nương Tử! Hiện giờ tại hạ chỉ cần xuất thủ là trường bối phải bỏ thân thì việc hỏi han vài lời không thể gọi là uy hiếp được.

- Nhưng vì đâu người muốn biết điều đó?

- Chỉ vì tại hạ có một mối thâm thù với Quĩ Bảo Chủ Nhân.

Lời nói Hoàng Thượng Chí chưa dứt, Hồng Nương Tử đã giật mình thụt lùi mấy bước, đôi mắt nhìn trân tráo vào Hoàng Thượng Chí như nhìn một quái vật. Bà gằn giọng:

- Lãnh Diện Nhân! Ta nói cho người biết Chủ Nhân Quĩ Bảo tức là em ruột của mẹ già này. Người đã có thâm thù thì cứ giết ta đi.

Câu nói bất ngờ ấy làm cho Hoàng Thượng Chí cũng ngạc nhiên không kém.

Hình ảnh Hoàng Gia Trang lại hiện rõ trước mắt, mối thâm thù như nổi dậy trong lòng. Hoàng Thượng Chí nghiêng rằng, bước tới hai bước, vẻ mặt đầy sát khí. Chàng tập trung nội lực vào cánh tay toan bổ vào đầu bà lão.

Nhưng chưởng lực vừa phát ra, chẳng biết nghĩ sao, chàng vội thu lại, đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt bà lão, thở khì một hơi, nhổ xuống đất một bãi nước bọt, rồi chậm rãi nói trong căm tức.

- A! Ta chưa thể giết người bây giờ.

Bà lão không chút sợ sệt, vẫn thản nhiên nhìn chăm chăm vào mặt Thượng Chí, và hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Tại sao người không dám xuống tay giết mụ?

- Ta sẽ giết! Giết tất cả những kẻ nào có liên quan đến Chủ Nhân Quỷ Bảo. Nhưng hiện giờ người đang lại bệnh. Ta, một kẻ mang danh hào kiệt, có lý đâu lại hạ thủ, mang tiếng xấu với đời. Lúc nào người phục hồi được nguyên lực, chừng đó ta sẽ giết cũng chẳng muộn gì.

Hồng Nương Tử không nói, đôi mắt sáng quắc chiếu thẳng vào mặt Thượng Chí, thân hình bất động.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng cười một tràng dài, như trút bao niềm thù hận vào không gian cho vơi lòng căm tức, rồi quay góc toan bỏ đi.

Bỗng từ mé rừng có một tiếng gọi giọng đến. Tiếng gọi lạnh lạnh, trong như ngọc rót vào tai:

- Lãnh Diện Nhân.

Hoàng Thượng Chí giật mình, quay lại thì cách chừng không đầy ba trượng, một thiếu nữ bịt mặt đã đứng đó từ lúc nào rồi.

Thiếu nữ bịt mặt này đối với chàng không xa lạ gì, chính là Hữu Tâm Nhân, cô gái có những hành động thần bí đó.

Qua vuông lưa đen, hai ánh mắt chói lòa chiếu thẳng vào mặt Thượng Chí như chứa đựng cái gì lo lắng. Thượng Chí chạm vào ánh mắt đã biết ngay thiếu nữ đang có việc gì quan trọng.

Chàng vội hỏi:

- Cô nương đến đây vì...

Không đợi Thượng Chí hỏi dứt câu, Thất Hồn Nhân đã ngắt lời, nói:

- Lãnh Diện Nhân! A! Tôi quên! Tôi phải gọi người chưởng môn nhân mới đúng.

Hoàng Thượng Chí hơi khó chịu, mỉm cười nói:

- Tại hạ hiện nay chưa tiếp nhận chưởng môn của Thiên Nam, xin cô nương chờ dùng lời mĩa mai.

- Nhưng danh phận đã đành rồi, sớm muộn cũng là Chưởng môn nhân mà!

Hoàng Thượng Chí cười khế, hỏi lại:

- Cô nương đột nhiên xuất hiện nơi này chắc có điều gì cần dạy bảo.

- Đúng vậy! Ta đến đây báo cho Hoàng thiếu hiệp một tin rất gấp.

- Tin gấp?

- Ủ! Đã gấp lại còn quan trọng nữa. Hiện năm vị trưởng lão của quý phái đang gặp nguy hiểm.

Hoàng Thượng Chí giật mình, đôi mày hơi cau lại, hỏi vội:

- Gặp nguy hiểm? Ở nơi đâu?

- Chưởng môn Đế Quân hiện nay có dẫn hai mươi cao thủ vào Trung Nguyên... và năm trưởng lão bị bắt.

Nghe đến đây Hoàng Thượng Chí ồ một tiếng, vung trán điểm hai đường nhăn, đôi mắt như hai ánh đèn rọi tới, hỏi lớn:

- Năm trưởng lão bị bắt tại đâu, vì lý do nào?

Hữu Tâm Nhân chậm rãi nói:

- Năm vị ấy bị nhóm chưởng môn Đế Quân bắt đi trên con đường dẫn đến Thiên Tê Giáo.

- Thiên Tê Giáo? Tại sao năm vị trưởng lão lại bị bắt đến Thiên Tê Giáo được?

- Vì chưởng môn Đế Quân quý phái đã liên kết với Thiên Tê Giáo để đối phó với tiểu hiệp là kẻ chống lại họ. Năm trưởng lão bị bắt mục đích để làm mối nhử địch, hay nói một cách khác là chúng dùng làm con tin để ép người vào cạm bẫy.

Hoàng Thượng Chí giật nảy người, hai tay nắm chặt như cố dằn lại sự căm hận trong lòng.

Sự thật đã thấy rõ ràng, chưởng môn Đế Quân hiện tại của Áo Ma Cung vì muốn bảo vệ lấy địa vị mà sanh tâm làm cái chuyện phản sư, diệt tổ.

Chàng trầm giọng nói:

- Tại hạ xin đến đó lập tức...

Hữu Tâm Nhân hỏi:

- Người định đi đâu?

- Đến Thiên Tê Giáo để cứu người.

- Ta đã nói cho người biết hiện giờ họ đang đi trên con đường dẫn đến Thiên Tê Giáo kia mà.

- Trên đường?

- Phải. Bây giờ người lần theo đại lộ mà đi qua hướng đông độ mười dặm rồi sẽ về hướng nam. Người sẽ thấy một chiếc xe ngựa có phủ vải đen, và năm trưởng lão đang bị chúng bắt bỏ nằm trong cỗ xe đó.

Hoàng Thượng Chí tung chân nhảy vọt ra phía trước và nói:

- Đa tạ cô nương dạy bảo. Tại hạ xin chào.

Hữu Tâm Nhân cản lại, nói:

- Còn một điều phải ghi nhớ.

- Xin cô nương cứ dạy.

- Tiểu hiệp chỉ nên cứu người mà chớ nên dấn thương địch thủ.

- Tại sao vậy?

- Không nên hỏi tại sao! Tiểu hiệp cứ ghi nhớ lời dặn là đủ rồi! Sau khi cứu được nạn nhân phải lập tức rời khỏi nơi đó, nếu để đối phương tìm thấy thì hậu quả tai hại không nhỏ.

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác nhìn Hữu Tâm Nhân, nghi ngại hỏi:

- Cô nương sợ tôi không là địch thủ của chúng sao?

- Có lẽ như vậy.

Thượng Chí hừ một tiếng đôi mày cau lại tỏ ý bất phục. Tuy nhiên chàng không dám cãi lời, cúi đầu giả biệt, và nói:

- Ân đức của mẹ con cô nương như trời bể, ngày sau tại hạ xin đáp đền. Giờ đây xin giả biệt.

Dứt lời, chàng phóng mình đi vun vút ra khỏi khu rừng.

Hồng Nương Tử nãy giờ đứng lặng thinh, trở mắt nhìn chàng cho đến khi chàng đã khuất bóng, bà ta mới thở ra một hơi dài lẩm bẩm:

- Không ngờ thằng bé này lại là truyền nhân chưởng môn Đế Quân của Ảo Ma Cung.

Hữu Tâm Nhân từ từ bước tới bên Hồng Nương Tử với đôi mắt dịu hiền nhìn vào mặt bà lão.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>